

Om Jesusbarnet i krubban

Det var mull i natten. Hertarna gick snabbt, jag fick snäspånga för att hinna med. Jag märkte hur vriga de var. De sa nästan ingenting på hela vägen. Jag tror inte man har lust att säga så mycket gemen efter det man trötat änglar.

I Betlehem var det alldeles mörkt. Det var först när vi kom alldeles intill det första huset som jag märkte att vi var framme. Sen ledade vi oss fram på trånga gator mellan husen. Nu började hertarna bli nervsamma.

– Hur ska vi hitta? viskade de. Barnet skulle ju ligga i en kribba i ett stall. Men var ligger stallet? Vi gick gata upp och gata ned. Hertarna verkade lite missmodiga. Jag rckte de var dumma. Om Gud gjort sig så mycket besvär att han skickat en hel hoper änglar ut på fältet, så ser han väl till att vi hittar till krubban också. Tänk! jag och traskade på. Men jag sa inget. Viarna rycker inte om när barn fattar mer än de. Fort gick de, så jag halkade efter.

– Väna, ropade jag. Gå inte så fort. De stannade irriterade och vände sig om. Då såg jag de hade gått för långt. En liten gränd på vänsater hand, som de redan gått förbi, ledde ner i en brant backe till någon sorts nuckel, och där inne lyste det.

– Skrynda dig på, sa en av hertarna och lät irriterad. Annars kommer vi aldrig fram!

– Skrynda dig någon själv, ropade jag. Annars kommer ni aldrig fram! För här nere är det. Då kom de ju tillbaka och vi gick nerför den lilla gränden.

Jag hade haft rätt, det var stallet. Vi tittade in förskräckt. En ung flicka stod böjd över någonting bredvid henne. Och en betydligt äldre man stod bakom henne och höll henne lite blygt över axlarna. En oljelampa lyste upp stallet. Jag skymtade en ox i ett hörn och en äsna.

Jag smet in utan att någon märkte mig. Jag ställde mig bredvid äsnan. Där var så mörkt, så ingen såg mig. Det här måste vara Josef och Maria och Jesusbarnet. Men vad ung Maria var! knäppast äldre än min syster Moa, och Moa är bara fjorton år. Oh, vad vacker hon var! Lite blek, men det berodde kanske på det fladdrande

ljuset från oljelamporna, eller på att hon just hade fött barn. Josef var äldre. Barnet såg jag inte. Han låg nere i kribban. Det fanns ingen dörr till stallet, bara en öppning ut mot gatan. Herten Johannes knuckade i alla fall i väggen och hostade lite, så att de skulle höra att hertarna var där. Maria ryckte till och såg rädd ut. Josef vände sig om. Hertarna steg in. Sen började Johannes berätta om änglatsingen och vad ängeln sagt och allt det där. Jag hörde inte så noga, jag hade ju varit med om det själv. Men jag såg att Maria slappnade av och log mot gästerna.

– Kom ni! sa hon. Kom ni! De som Gud har skickat är alltid välkomna!

– Ja, vi ville se barnet, om det går, sa Johannes. Vi vill inte störa och inte väcka honom, man vet ju att sånt där småfolk kan bli lite gnälliga, om man väcker dem. Men ängeln sa att vi skulle få se honom, så ...

– Naturligtvis, sa Maria. Kom fram, hertarna! Här är han som är Messias och världens frälsare. (Jag måste fråga mormor någon gång vad frälsare betyder, och Messias.)

Hertarna gick fram till kribban. När de såg barnet föll de på knä, precis som när de mötte ängeln. Och igen blev de så där underligt varkra, som de varit ute på fältet. Men nu fanns det bara ljuset från oljelamporna. Först såg de bara barnet. En lång stund tänkte de inte på något annat. Men sen vände sig herten Johannes mot mitt mörka hörn och sa:

– Kom du också pojke, och se din frälsare! Han lå så alvårlig.

Jag gick fram till kribban. Lite tveksam var jag. Inte rädd, men jag kände mig underlig.

Jag skulle få se Jesusbarnet om ett ögonblick. Och så såg jag Jesusbarnet. Det var precis som att se Mikaelis liljekor eller vilken liljekor barn som helst. Han var fin, men det är alla små barn, tycker jag.

Nu hade Josef och Maria också knäfallit vid kribban, så jag föll också på knä. Men jag ryckte fortfarande att han såg ut som Mikaelis liljekor eller vilken annan spåds som helst. Fast fin, väldigt fin. De är fina de där rikliga små.

Hertarna och Josef och Maria hade någonting. "Du är min son, jag har rådgivit dig" och "beröm mig om du vill" och "du är min son, jag har rådgivit dig" och "beröm mig om du vill" och "du är min son, jag har rådgivit dig" och "beröm mig om du vill". Om Jesus och mig. Fast jag fattade inte riktigt.

